

Sygn. akt V CNP 18/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi M. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w W. z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko H. S.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa M. S. przeciwko H. S. o ustalenie Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 28 października 2015 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. oddalającego powództwo.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego skarżący M. S. wskazał na niezgodność tego wyroku z art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 23 stycznia 2001 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (jedn. tekst Dz.U. z 2016 r., poz. 52).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W ukształtowanej w judykaturze i doktrynie i interpretacji pojęcia „orzeczenia niezgodnego z prawem” opartej na rozważeniu znaczenia i istoty władzy sądowniczej, tj. orzekania w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny tylko od ustaw, zapewniający swobodę w ocenie prawa i faktów stanowiących podstawę sporu, przyjmuje się, że orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, nie publ.). Sytuacja taka nie zachodzi, gdy wyrok mimo nawet oczywiście błędnej wykładni określonych przepisów prawa ostatecznie w okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy odpowiada prawu. Niezgodność orzeczenia z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą zachodzi bowiem wówczas, gdy orzeczenie zostało wydane w następstwie rażąco błędnej wykładni prawa, która ma przy tym charakter kwalifikowany, elementarny, oczywisty tylko bowiem w takim

przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności (zob. wyrok SN z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06 nie publ.).

Uzasadnienie wniesionej skargi nie przedstawia argumentacji, która dawałaby podstawę do stwierdzenia tak rozumianej kwalifikowanej niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku, co uzasadnia odmowę przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.